

Wyrok z dnia 17 września 1997 r.

I PKN 265/97

Nie ma usprawiedliwionych podstaw kasacja, oparta na zarzucie naruszenia art. 477¹ § 1¹ KPC, jeżeli sąd pierwszej instancji w sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy nie poprzestał tylko na dokumentach dołączonych do pozwu lecz także z urzędu dopuścił dowód z przesłuchania świadków i powoda w charakterze strony, zaś sąd drugiej instancji nie przeprowadził uzupełniającego postępowania dowodowego, dzieląc ustalenia sądu pierwszej instancji.

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 września 1997 r. sprawy z powództwa Janusza M. przeciwko Teatrowi [...] w Z.G. o ustalenie stosunku pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze z dnia 25 marca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Janusz M. domagał się w pozwie przeciwko Teatrowi [...] w Z.G. ustalenia, że łączy go z pozwanym stosunek pracy na sezon artystyczny 1996/1997.

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 17 stycznia 1997 r. oddalił powództwo ustalając, że powód wiedział o ofercie zatrudnienia go na sezon 1996/1997, jednakże w zakreślonym terminie z niej nie skorzystał, a zatem do zawarcia umowy nie doszło.

Sąd Wojewódzki w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 25 marca 1997 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego, dzieląc jego ustalenia i wnioski.

Kasacja od powyższego wyroku zarzuca naruszenie art. 477¹ § 1¹ KPC przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych oraz naruszenie prawa materialnego - art. 8 KP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywody kasacji są zasadniczo powtórzeniem apelacji. Sąd Najwyższy nie podziela zarzutów kasacyjnych. Sąd drugiej instancji oparł się na ustaleniach Sądu Rejonowego, który przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe i wyprowadził prawidłowe i logiczne wnioski. Bezspornie w 1996 r. kierownictwo teatru złożyło aktorom ofertę na tablicy ogłoszeń, z której wynikało, że w określonym terminie aktor oświadczy się co do zamiaru dalszego zatrudnienia. Oferta zawierała zastrzeżenie, że nie podpisanie umowy w tym terminie, będzie traktowane jako rezygnacja z dalszej pracy w teatrze. Powód nie złożył wymaganego oświadczenia we wskazanym terminie. Wprawdzie powód twierdzi, że oświadczył wolę zatrudnienia bezpośrednio dyrektorowi w dniu 3 maja 1996 r. i wywodzi z tego zdarzenia wniosek, iż doszło do zawarcia umowy o pracę, jednakże dla nawiązania stosunku pracy niezbędne jest złożenie zgodnych oświadczeń przez obydwie strony, zaś najpewniejszym dowodem tego może być forma pisemna takiego oświadczenia (umowa o pracę zawarta na piśmie). Wprawdzie umowa o pracę zawarta w formie ustnej jest ważną, powinna być jednak potwierdzona pismem, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca - przeciwnie, dyrektor zaprzeczył, by zawarł z powodem ustną umowę o pracę i odmówił potwierdzenia rzekomych uzgodnień na piśmie, zaś innych dowodów (np. zeznań świadków) na ich potwierdzenie nie ma. W takiej sytuacji należy opierać się na fakcie, że oferta została przez pracodawcę złożona, lecz nie została przez powoda we właściwym terminie przyjęta, wobec czego do zawarcia umowy nie mogło dojść.

Sąd Wojewódzki w wyroku od którego wniesiono kasację, oparł się na ustaleniach dokonanych przez Sąd Rejonowy, przeto nie można zarzucić Sądowi II instancji naruszenia art. 477¹ § 1 KPC, zaś Sąd I instancji nie ferował wyroku li tylko w oparciu o dowody dołączone do pozwu, lecz także przesłuchał świadków, mimo że powód o to nie wnosił, a także samego powoda w charakterze strony, co czyni zadość wymaganiom art. 477¹ § 1 KPC.

Chybiony jest też zarzut kasacji naruszenia art. 8 KP, ponieważ o istnieniu tablicy ogłoszeń powód wiedział, skoro sam na niej umieszczał swoje ogłoszenia [...] i nie można uznać, że wywieszenie informacji o możliwości podpisania umów o pracę w

zакреślonym terminie stanowi nadużycie prawa i narusza zasady współżycia społecznego.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 393¹² KPC jak w sentencji wyroku.

=====